

Toimittajalta.

Tästä tulee nyt sangen lyhyt „matkakirje“ Ruusu-Ristin huhtikuun numeroa varten. Tahdon vain antaa elonmerkin itsestäni, etteivät lukijat luulisi minun unohtaneen Ruusu-Ristiä.

Kummallista kyllä, tuo aikakauskirjamme on täällä Amerikassa ollessani käynyt minulle odottamattoman rakkaaksi. Se riippunee siitä, että hyvät ystävät sitä toimittavat ja että minulla ei ole siitä mitään huolta eikä vaivaa. Mutta voi, kuinka hyvin ymmärrän niitä tilaajia, jotka vuosien varrella ovat sanoneet minulle odottavansa Ruusu-Ristiä kuin päivän nousua! Minäkin olen nyt täällä ollut melkein sairaana ikävästä, kun lehti on saapunut tänne aina vasta seuraavan kuukauden loppupuolella. Olen ajatellut, että siinä kohden on saatava aikaan muutos. Sen sijaan, että Ruusu-Risti ilmestyy Suomessa kuukauden 21 p:nä, on se saatava ilmestymään kuukauden ensimmäisenä päivänä. Silloin on vähän toivoa, että rakkaat amerikkalaiset ystävät ja lukijat saavat sen käsiinsä edes samassa kuussa. En voi velvoittaa toimitusta siihen tänä keväänä, kun en ennen ole asiaa hoksannut, mutta ehkä jo syksystä lähtien voimme saada tässä muutoksen aikaan.

*

Tänään on maaliskuun 7. päivä. Kevät on alkanut. Tämä ei merkitse, että luonnon ulkoasu olisi paljonkaan muuttunut. Maa on vähän viheriämpi, mutta monenlaiset kukat ja ruusut kukkivat nyt niinkuin koko talven, ja puut seisovat yhtä vihreinä kuin aina. Linnut laulavat, aurinko paistaa. Aamuisin tervehdin heitä aina omalta parvekkeeltani. Aurinkoa en uskalla katsoa suoraan silmiin, hän on liian loistava minun hämärälle katseelleni, tervehdin häntä muuten vain, mutta linnuille juttelen. He istuvat puiden oksilla ja katselevat minua päätään käännellen milloin toisella, milloin toisella silmällä. Heistä tulee aina kuin siunaava ajatus, ja jos he sattumalta jonakin pilvisenä aamuna ovat poissa, tuntuu minusta kuin hyvät ystävät olisivat hyljänneet. Olen pannut merkille, että kun linnut tervehtivät aamulla, silloin sujuu työ päivällä.

Ojaissa käymme joka päivä, pojat ostoksilla, minä huvikseni. Siellä on pieni puisto korkeine puineen ja viheriöine nurmineen, taustalla on istumakorokkeiden ympäröimät tenniskentät, ja ilma on raikkaan tuore. Käyskentelen siellä mielelläni, sillä se muistuttaa Kaisaniemeä sellaisena kuin Kaisaniemi oli ennen minun lapsuudessani rehevässä koskemattomassa luonnollisuudessaan.

Ojaissa on toinenkin näky, joka herättää tunnelmaani. Maantie on bulevardina, suuret rehevät tammets kuvastuvat iltapäivän aurinkoa vasten ja minulle tulee vaistomaisesti aina tässä valaistuksessa mieleen tie, joka Parisista päin lähenee Malmaisonia. Toisin sanoen Ranska johtuu mieleeni voimakkaana muistoinen ja ahdistaa sydäntäni. Ranskassa olen tässäkin elämässä käynyt, ja tämä tunnelma ei sentähden ole käsittämätön.

Mutta hassunkurisen käsittämätön on eräs toinen tunnelma. On määrätty kohta tiellä Ojaihin, jossa sydämeni aina säpsähtää. Lähestymme siltaa, jonka alitse virtaa olematon joki, mutta josta näkyy matala, mukulakivinen uoma – „creek“, kuten täällä sanotaan. Kuivan jokiuoman molemmin puolin on matalia pensaita siellä täällä ja avara, epätasainen kenttä, jossa kasvaa pensaita ja ruohoa. Taustassa on puita ja talo, vanhannäköinen, kaksikerroksinen. Joka kerta kun tämä näky kohtaa silmiäni vavahdan ja sanon itselleni: aivankuin Tanskassa. Häpeän tästä kertoa, sillä en ole käynyt maaseudulla Tanskassa tässä elämässä enkä muista ennenkään siellä eläneeni.

Mutta pidän tuommoisista selittämättömistä päähänpistoista. Ne antavat väriä jokapäiväiselle elämälle.

*

Olen vastikään saanut valmiiksi uuden kirjan. Se on vielä niin uusi ja neitseellinen maatessaan tuossa edessäni pöydällä, että itse pidän siitä ja kuvittelen ja haaveilen, että toisetkin tulevat siitä pitämään. Onhan se vähän erikoinen, mutta kyllä juuri sen erikoisuus vähän pelottaakin. Toivon sen ilmestyvän syksyllä.

Pojat sanovat minulle, että teen liikaa työtä, että minun pitäisi levähtää ja hoitaa terveyttäni. Mutta minä olen iloinnut, että olen voinut kirjoittaa. Se on ollut minulle terveyden merkki. Viime keväänä en osannut kirjoittaa, ja se oli mielestäni sairauden ja heikkouden merkinä. Tietysti ero on suuri, kun en mitään luentoja nyt pidä enkä missään liiku. Ei ole muuta ajattelemista kuin minkä käsillä oleva kirjallinen työ vaatii – ja se on todella suuri etuoikeus.

Ihmiset täällä ovat jonkin verran ihmetelleet, etten missään käy. En etsi mitään seuraa, en käy „elävissä“, en ajele missään. Mutta kun selitän niille, jotka sattumalta tänne tulevat, että haluan vain rauhaa ja hiljaista työtä, niin he mitä kauneimmalla ja ystävällisimmällä myötätunnolla heti sanovat ymmärtävänsä. Onpa joku kertonut minulle, että tänne Ojaihin saapuu kaikenlaisia „originaaleja“. Ehkä siis olen yksi numero lisää siinä galleriassa.

Tämmöisen lyhyen kirjeen lähetän nyt Ruusu-Ristille, mutta se on täynnä sydämellisiä terveisiä kaikille lukijoille!

(Ruusu-Risti 1934 Huhtikuu N:o 4, s. 109-111)